

Arrest

nr. 223 994 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 februari 2007 wordt verzoeker erkend als vluchteling, waarna hij in het bezit werd gesteld van een B-kaart geldig tot 21 maart 2013. Op 9 februari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

1.2. Op 15 januari neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Op 15 januari 2019 neemt de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A(...)

Voornaam: M(...) V(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/01/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 26/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1jaar door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 23/06/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 15maanden (AWS) door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; poging tot misdaad

Op 03/02/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 15maanden met onmiddellijke aanhouding door de rechtbank van Antwerpen voor poging tot gewone diefstal

Op 24/11/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12maanden door de rechtbank van Antwerpen voor poging tot misdaad; als mededader; diefstal met geweld of bedreiging.

Op 12/10/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10maanden door de rechtbank van Gent voor poging tot misdaad; bij nacht; diefstal met geweld of bedreiging; met gebruik of vertoon van wapens

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt

Overwegende dat het gewelddadige gedrag van betrokkene, de beperkte empathie die hij heeft betoond ten opzichte van de anderen

Overwegende de gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde

Op 10/10/2005 diende de vader van betrokkene, ook namens de betrokkene als minderjarige kind, een asielaanvraag in. Op 14/02/2007 werd de betrokkene, in navolging van zijn vader, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan hij op 19/02/2007 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd hij in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 07/05/2019.

Op basis van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging" van "de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus, werd de betrokkene op 05/01/2018 door het CGVS opgeroepen voor een gehoor op 18/01/2018. Hij kwam evenwel niet opdagen en bijgevolg liet hij na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar deze nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn vluchtelingenstatus.

Op 12/02/2018 besliste het CGVS de vluchtelingenstatus van betrokkene op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan hij op 13/02/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat gebleken is dat hij een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken, alsook dat hij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke integriteit van anderen. Het stelde dat zijn gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een manifeste afwezigheid van eerbied voor andermans eigendom in het bijzonder.

Voorts oordeelde het dat het feit dat zijn laatste veroordeling van recente datum is, er op wijst dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en hij de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het concludeerde tot slot dat uit zijn persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

De betrokkene diende geen beroep in tegen voormelde intrekkingbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd.

Op 16/05/2018 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van artikel 22 § 1, 3° genomen. Deze beslissing werd op 19/05/2018 aan de betrokkene betekend.

De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 24/08/2018 dat zijn ouders, broer en zus in België verblijven. Ze hebben de Belgische nationaliteit.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien het feit dat de ouders, broer, en zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het feit dat zijn familieleden erkend vluchteling zijn en nu Belg zijn, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met zijn familieleden een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn familieleden in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de familieleden zijn als erkend vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst Betrokkene kan zijn familieleden ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft.

Op 10/10/2005 diende de vader van betrokkene, ook namens de betrokkene als minderjarige kind, een asielaanvraag in. Op 14/02/2007 werd de betrokkene, in navolging van zijn vader, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan hij op 19/02/2007 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd hij in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 07/05/2019.

Uit zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 24/08/2018, blijkt dat betrokkene geen persoonlijke vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

1.4. Op 19 februari 2019 dient verzoeker vanuit het gesloten centrum te Merksplas een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet 'uitzitten'. Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg. Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p.17):

"Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen. Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering."

Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu. Bovendien, artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen. Immers, verzoekende partij heeft vanaf de dag van haar aankomst in België verblijfsrecht gehad. Zij en haar familie werden erkend als vluchtelingen in België, wat inhoudt dat er een imminent gevaar bestaat voor hun leven bij terugkeer naar Rusland. Verzoekende partij was minderjarig bij haar aankomst in België. Zij is hier opgegroeid, hier naar school geweest en haar hele gezins- en familieleven bevindt zich hier. Verzoekende partij is volledig sociaal verankerd in België, heeft zijn vrienden hier en heeft geen enkele band meer met Rusland. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het aldus niet mogelijk om zomaar vanuit het land van herkomst contact te houden via "de moderne communicatiemiddelen". De verzoekende partij haar leven is er immers in gevaar. De verwerende partij schijnt in haar nota met opmerkingen tevens te vergeten dat artikel 8 EVRM niet alleen het recht op een gezinsleven, doch tevens op een privéleven garandeert. Dat schijnt niet te zijn onderzocht door de verwerende partij! De verzoekende partij is in België sinds haar 16 jaar (2005). Hoe kan de verwerende partij dan ernstig voorhouden dat er zich nu, 14 jaar later, geen enkel probleem met artikel 8 EVRM zou stellen. Zo stelde de RvV nr. 205 020 dd. 7 juni 2018: (...). In casu is de situatie van de verzoekende partij sterk vergelijkbaar. Evenmin houdt de verwerende partij in casu rekening met haar privéleven, hetgeen tevens een schending van artikel 8 EVRM vormt. Maar er is meer, het gezin is gevlucht omwille van politieke redenen (van de vader). Heel het gezin was/is in gevaar en kan onmogelijk terugkeren

naar Rusland. Indien verzoekende partij thans terug gestuurd wordt naar Rusland, dreigt zij onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota met opmerkingen, rust de bewijslast hiervan in casu niet op de schouders van de verzoekende partij. Zij werd immers erkend door het CGVS, waardoor een schending van artikel 3 EVRM in geval van refolement werd aanvaard. De reden dat haar statuut werd ingetrokken is niet omdat haar leven niet langer in gevaar zou zijn in Rusland, doch wel omwille van haar correctioneel verleden. Dit rechtvaardigt echter niet dat artikel 3 EVRM door de verwerende partij terzijde wordt geschoven! In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Door haar zondermeer een inreisverbod van 8 jaar op te leggen, stelt verwerende partij verzoekende partij bloot aan onmenselijke en vernederende behandeling in Rusland. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden. In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid, de materiële motiveringsverplichting en artikelen 3 en 8 EVRM schendt.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3. Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte is besloten tot een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker wijst in dit kader dat hij al zijn gevangenisstraffen heeft “uitgezeten”. Verzoeker meent dat na de tenuitvoerlegging van een strafrechtelijke sanctie, rekening houdend met de preventieve functie van een gevangenisstraf, niet meer tot een gevaar voor de openbare orde kan worden besloten. Hij begrijpt niet waarom er een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd. Hij stelt dat het gaat om een mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen, geen verplichting. Hij betoogt dat er geen rekening is gehouden met de individuele omstandigheden van zijn geval, meer bepaald dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Zijn leven zou daar in gevaar zijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijke gewezen op het feit dat verzoeker meermaals strafrechtelijk veroordeeld werd voor ernstige misdrijven. Er wordt in de bestreden beslissing omtrent deze veroordelingen het volgende gesteld: *“Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Overwegende dat het gewelddadige gedrag van betrokkene, de beperkte empathie die hij heeft betoond ten opzichte van de anderen. Overwegende de gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.”* Het gegeven dat verzoeker zijn gevangenisstraffen heeft uitgezeten doet geen afbreuk aan bovenstaande motivering. Betreffende de *“preventieve functie”* van het strafrecht waar verzoeker naar verwijst, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich door eerdere strafrechtelijke veroordelingen niet liet tegenhouden om in de periode van 2011 tot 2018 herhaaldelijk feiten te plegen. Dit blijkt uit het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande vermeld dat zijn recente veroordelingen er op wijzen dat verzoeker geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien. De bevoegde minister motiveert duidelijk dat verzoeker een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Er wordt verwezen naar het gewelddadige gedrag van betrokkene, zijn beperkte empathie en zijn afwezigheid van respect voor andermans leven. De bevoegde minister verwijst verder naar het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Waar verzoeker stelt dat het louter een mogelijkheid en geen verplichting betreft om een inreisverbod op te leggen, stelt de Raad dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). In dit geval heeft de bevoegde minister duidelijk besloten om een inreisverbod op te leggen.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat er louter wordt verwezen naar de wettelijke mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er wordt verwezen naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker stelt dat er niet voldoende rekening is gehouden met zijn gezinsleven en zijn privéleven en het gevaar bij een terugkeer naar Rusland. In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven en het privéleven van verzoeker het volgende gesteld: *“De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 24/08/2018 dat zijn ouders, broer en zus in België verblijven. Ze hebben de Belgische nationaliteit. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Bovendien het feit dat de ouders, broer, en zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het feit dat zijn familieleden erkend vluchteling zijn en nu Belg zijn, opent niet het recht tot verblijf. Daarbij, een verwijdering van de betrokkene houdt geen breuk van de familiale relaties in. Immers, hij kan met zijn familieleden een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn familieleden in België te bezoeken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM want de verwijdering is conform de wetgeving en de familieleden zijn als erkend vluchtelingen niet in staat te reizen naar het land van herkomst Betrokkene kan zijn familieleden ook ontmoeten op het grondgebied van een land waar betrokkene toegang tot heeft. Op 10/10/2005 diende de vader van betrokkene, ook namens de betrokkene als minderjarige kind, een asielaanvraag in. Op 14/02/2007 werd de betrokkene, in navolging van zijn vader, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan hij op 19/02/2007 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd hij in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 07/05/2019. Uit zijn vragenlijst*

hoorplicht ingevuld op 24/08/2018, blijkt dat betrokkene geen persoonlijke vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Uit deze motivering blijkt dat de bevoegde minister rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Bovendien moet, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht overwogen dat verzoeker in staat moet worden geacht om gedurende de periode van scheiding van zijn gezinsleden nauw contact te blijven onderhouden middels de moderne communicatiekanalen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen omtrent zijn privéleven die hij op geen enkele manier staft met een begin van bewijs. Hij verwijst nog naar een arrest van de Raad maar toont niet aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt waardoor hij hier niet dienstig naar kan verwijzen.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Ten slotte stelt verzoeker nog dat artikel 3 van het EVRM geschonden is omdat hij werd erkend door het CGVS waardoor een schending van voormeld artikel werd aanvaard in geval van refoulement. Hij stelt dat zijn statuut enkel werd ingetrokken omwille van zijn correctioneel verleden en niet omdat zijn leven niet langer in gevaar zou zijn.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 EVRM bedoelde handelingen, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker. In casu is er geen sprake van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, omdat verzoeker vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. De Raad wijst tevens op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 februari 2018 besloot tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker. Verzoeker had namelijk nagelaten om gevolg te geven aan de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstuurde oproeping voor verhoor. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker zich niet langer dienstig beperken tot een loutere verwijzing dat hij destijds, in navolging van zijn vader, de vluchtelingenstatus toegekend heeft gekregen, nu nergens blijkt dat hij nog een actuele vrees koestert voor een schending van artikel 3 EVRM, minstens wordt deze vrees niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk gemaakt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674) Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 24 augustus 2018 een vragenlijst hoorplicht heeft ingevuld waar hij stelt geen persoonlijke vrees te hebben in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC